

Tredje næstformand (Kaj Ikast):
 Hr. Aage Frandsen som ordfører.

Kl. 23.15

Aage Frandsen (SF):

Alle partier siger, at det er et problem, at mange unge ikke får praktikplads. Alle partier siger, at man skal vejlede bedre, med henblik på at de unge træffer et valg, som også for de unge er fornuftigt. Spørgsmålet er så bare, hvilke midler man vil anvende.

I stedet for at have et meget firkantet syn på det og sige, at man ikke vil have, at arbejdsgiverne skal pålægges en afgift, eller at man er imod tilskud eller forskelligt andet, skulle man se på, hvad det er, der rent faktisk virker.

Der er ikke tvivl om, at der er mulighed for bedre vejledning, men nu har man talt om formentlig ikke kun de seneste 5-10 år, men endnu længere, at der var behov for bedre vejledning, men til trods for at alle har talt om det, er der altså ikke sket alverden.

Det andet, jeg vil sige, er, at de erfaringer, vi havde i 1990'erne, rent faktisk viste, at når der var et højere tilskud til virksomhederne, som blev finansieret af virksomhederne generelt, havde det en positiv virkning. Der er overhovedet ingen tvivl om det.

Spørgsmålet er: Hvorfor blev det så afskaffet? Det var, fordi den daværende regering, støttet af Venstre og De Konservative, mente, at der var baggrund for at afskaffe det, fordi de økonomiske konjunkturer var til, at det kunne man roligt gøre, for markedet ville sikre, at virksomhederne ville udbyde det antal praktikpladser, der var behov for.

Vi støttede det ud fra en tro på, at det måske nok var rigtigt; der kunne være noget om det. Det viste sig, at det var der ikke. Men det er helt entydigt, at i det omfang man lader tilskuddet falde, falder også efterfølgende udbuddet af praktikpladser. Der er ingen tvivl om det. Derfor synes jeg, at man også skal lære af virkeligheden, og man skal forholde sig helt aideologisk til sådanne spørgsmål om, hvorvidt man er tilhænger eller modstander af tilskud og afgift, for det havde altså en virkning.

Så er der spørgsmålet om, hvordan man indretter det. Vi synes rent faktisk, at den daværende regering også burde være gået i gang med det her tidligere ud fra den betragtning, at netop konjunkturerne, til trods for at de var meget gunstige, ikke bidrog til, at antallet af praktikpladser ville forøges. Det er helt entydigt, at det

var et forsøg på at lade markedet råde, og markedet kunne ikke råde.

Det ændrer ikke ved, at der stadig væk er en ubalance i forhold til nogle praktikpladser. Nogle steder er der mange, og andre steder er der ikke mange, og der er steder, hvor forhold mellem unge og praktikpladser ikke passer sammen. Men hvis man vil løse det her problem, synes jeg, at man skal forholde sig til et princip om gulerod og pisk.

Man kan selvfølgelig også anvende andre metoder. Man kan indføre adgangsbegrænsning, men det har jeg ikke hørt nogen foreslå. Jeg har hørt Venstre foreslå, at man kunne sætte lønnen ned. Det var også en metode at gøre det på nogle steder, altså at regulere det, så det blev billigere. Men af de forskellige forslag, der er kommet, har jeg egentlig kun set, at man anvender et forslag i retning af det, der ligger fra Socialdemokratiets side.

Så er der spørgsmålet: Hvem bliver ramt af det her? Det er ikke specielt de små virksomheder, der bliver ramt af det, for det er rent faktisk de små og mellemstore virksomheder, der er bedst til at tage unge mennesker ind. Det er de store, der snyder. Det er de store, der tænker ved sig selv: Jamen der er andre, der løser problemet for os med hensyn til at udbyde et antal praktikpladser.

Så der er ikke noget med, at man ved en sådan ordning eller en anden ordning specielt skulle ramme de små virksomheder. Det er der slet ikke tale om, tværtimod. Så vi synes, at man burde se konstruktivt på et forslag af den her art el. lign., og vi vil selv komme med et andet forslag til efteråret, for vi ser jo helt tydeligt, at det her forslag ikke bliver vedtaget. Det er måske heller ikke med henblik på, at det skal vedtages, at det fremsættes så sent i folketingssamlingen. Men vedtaget bliver det jo ikke, og nu har regeringen sommeren til at finde ud af det, og er der ikke noget i begyndelsen af oktober, kommer vi under alle omstændigheder med et forslag, for vi mener, at det her ikke er noget, vi kan være bekendt at lade ligge. For man siger til nogle unge mennesker: I kan gå i gang med en uddannelse. Og de kan ikke få fuldendt uddannelsen.

Når unge mennesker i dag går i gang med en gymnasial uddannelse, er det jo ikke noget med, at man siger til dem: Det kan godt være, at I kan få 1. og 2. g, men det er ikke sikkert, at I kan få 3. g. Men til unge mennesker, der vil have en erhvervsfaglig uddannelse, siger man: Det kan godt være, at I kan få lov at begynde, men det er